

XIV Premi de Poesia Ibn Hafaja

Obra guanyadora

CAMELOT O LA POESIA SOCIAL

Joan Deusa

L'autor

Joan Deusa (Gandia, 1993) es va graduar en Filologia Hispànica per la Universitat de València en 2015 i, en 2018, en Filosofia. Als 23 anys va publicar el seu primer llibre de contes, *Periplo lapislázuli* i, un any després, en 2017, va ser guardonat en el XXVI Certamen de Poesia Jove Miguel Hernández Daia Nova. En 2018 va ser finalista del premi Salvador Iborra de Poesia Jove en Català (AELC). Més endavant, en 2019, va passar a formar part de l'associació d'escriptors Saforíssims i va fundar i dirigir *Poetry Spam, la revista antipoètica de treballadorXs precariXs i desocupaXs* i va ser guardonat amb el Premi Pare Miret de Poesia de Beniopa. A més a més, ha publicat textos de diferents gèneres a les revistes *Gargots, Caràcters* i *Reduccions*.

L'obra

Camelot o la poesia social és un mapa, unes instruccions de trinxera. És una aposta literària en aquest nivell i, també, en l'àmbit lingüístic. Deusa fa servir un idioma planer, però lligat al surrealisme francès del segle XIX i a la mitologia artúrica cavalleresca medieval, a la poesia de Chrétien de Troyes, barrejada amb imatges *trash*, tonalitats psicodèliques, lectures recents de *Jo i vosaltres*, de Gumilov, de *La llum del curtcircuit*, de Josep Lluís Roig, o de *La nit que és dins el dia*, de Silvie Rothkovic.

Aquest projecte és una aposta romàntica, una mena d'episodis d'un poeta que està escrivint en el balcó d'un apartament i somnia l'organisme de l'idioma i dels poetes, l'amor entre ells, i la lluita contra la bola negra de no-res que acabarà vençant la literatura.

Declaracions de l'autor

«No havia imaginat poder ser publicat a una editorial com Bromera. Per a mi, publicar a Bromera era el fi últim de la meua carrera, l'editorial del meu país. Que *Camelot* (l'aposta del *Camelot*) arribe als meus germans i germanes, a València, dona sentit a una curta carrera d'escriptor. Un sentit complet. Ben justificat»

«*Camelot o la poesia social* és el resultat d'una època en la qual vivia sol, en un apartament vell de la platja de Gandia, bastant just a nivell econòmic, escrivint poemes i passant l'hivern conforme podia, amb molta solitud, i la certesa que els meus textos no eixirien mai a la llum, o que serien oblidats amb facilitat. En aquell context, mantenia converses telefòniques amb un amic de Matadepera (el Vallès, Catalunya) i recordàvem períodes de felicitat a Barcelona, els moments àlgids de les nits, l'alcohol, el fum, l'absurd, i tot això; parlàvem sobre la fragilitat dels escriptors i el paper de la literatura i la seua lluita contra el temps, o contra el mal, que és el mateix. Un dia em va telefonar en eixir de la feina i em va dir que el més important era que els poetes havíem de combatre plegats i em va dir: 'estic escrivint poesia social'. Aquell dia vaig escriure els primers poemes de *Camelot*.»